

BEN BÖCEK

BERİLKA

Elif YILDIZ

Biletli gece

Elindeki biletleri sıkıldığını fark edince sevinçle cebine koydu. Her sene yapardı bunu. Altı çocuğu bir de Hacer'le kedisine yılbaşı bileti alırdı, bin bir umutla. Her bir bilet için ayrı hayal kurar, talihlinin kendisi olması durumunda ne olacağını damağındaki hazla uzattıkça uzatırdı. Büyükoğlu Sinan'a şüphesiz uluslararası iş yapan bir şirket, kızı Maysel'e ise kiraya verilen onlarca ev, ötekine... Ya kendisine? O daha iyiydi ya: Bütün çocuklarına birer ev, araba alıp onlara iş kurduktan sonra çocuk yaşta çıkmak zorunda kaldığı köyüne dönerdi. Ne güzel olurdu. Bir daha şantiye köşelerinde belini bükten çimento torbalarını taşımak zorunda kalmazdı. Kırk dokuz yıllık ömrünün, kırk yılını derme çatma inşaat köşelerinde geçirmişti. Kendini bildi bileli sırtı bükülü, ya bir şeyler taşıyor ya da kum savurup harç yapıyordu. "Hem bu sene önceki senelere benzemeyecek." dedi, zorlukla yutkunarak. Bu sene bütün biletleri İstanbul'dan almadı. Eşe dosta haber salıp Bursa'dan Ankara'ya, Malatya'dan İzmir'e -her nerde akrabası varsa- bilet aldırdı. Bütün bunlar Van'daki o küçük düş içindi.

Ağır ağır açtı gözlerini. Yorgun bedeninden daha da fazla yorulmuş bir ruhun yorganlar altında uzanmış olduğunu fark etti. Bulanıklık geçince gözlerinin içine bakan Hacer'i fark etti. "Ah! Bu kadın, ne çok çekti hayallerimden." diye düşündü. Gülümsemeye çalıştı Hacer'e. Su gibi akıp giden zamanla tanıklık ediyordu, çileyle bükülen ruhuna ve bedenine. Aniden gülümsemesi takılı kaldı, Hacer'in başlayan ağıdına.

Acı Teklemez

Araçtan indiğimde olduğum yerde kalakaldım bir an. Sonsuz, bir nevi huzuru da barındıran, bir soluk arasında hissettim ayaklarımda derman olmadığını ve vücudumu fütursuzca sürüklediğimi. Kavradım aniden, aslında hep böyle olduğumu ama giderayak daha iyi oynadığımı, kurallarından muzdarip.

Bir iki kesik nefes almaya çalıştıysam da umarsızlığım galip geldi, sürükledim bedenimi bildiğim adımlarla. Zira artık ürkek bir güvercin gibi dönmüyor başım. Şehir isimlerine alışınca insan dönüşüyor kanı kıvamına. Ben de dönüştüm, kendimden bihaber bir harabeye.

Yerine tam olarak getiremediğim sorumluluklarımın altında patlıyor bütün hücrelerimin çekirdeksileri. Sonra ansızın diyorum: “Sadece benim yok olacağım bir ateş alevine düşse bu şehir.”

– Yaşamadan yaşamak, sana yaraşır, diyor beriki.

“Yaşiyor muyuz?”

Ayalarından biri terlerken diğeri buz tutar mı hiç insanın? Tutar mı yolu düğümlemiş bir karıncanın ahı kaldırım aşağı düşerken. Öyle ya karıncanın intiharı da anca kaldırımda bulanıklaşır. Ölmez ama nefes de olmaz o hengâme de.

Hani sesler duyuyor olsam takip eder giderdim Dıranas’a, nazireler içerisinde ama dudaklarım yara bere içerisinde, başkalarının bakışlarından yakaladığım. Yok mu, tek umudu bu dünyayı daha çiçekli bir hâle getirmenin. Olur mu? Olmasaydı, olur muydum bir karınca. Haydi, sigara içelim! Ciklet çiğneriz sonra. Belki de sigara içmeden ciklet çiğneriz. Cikletiniz var mı? Cebimde fazlaca var benim. Karınca olmak bunu gerektirir. Hep söylemişimdir: İyi bir karıncanın ilkeleri olmalı, çoğu zaman ahkâm kesmekten başka işe yaramayan. Yaşiyor muyuz daha güzel bir ömre?